
[2014-46-RE](#)

CAUSA 2014-46-RE
(CCDI, SL c/ Govern)

Aute del Tribunal Constitucional del 20-4-2015 relatiu al recurs d'empara 2014-46-RE

Número de registre 640-2014. Recurs d'empara

Aute del 20 d'abril del 2015

BOPA núm. 36, del 29 d'abril del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 16 de desembre del 2014, per la representació processal de la societat Companyia Comercial de Desenvolupament Industrial, SL, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 9 d'octubre del 2014 i contra l'aute del 21 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que anul·li les resolucions objecte de recurs, retrotraient les actuacions fins al tràmit de sentència, per tal que se'n dicti una de nova que respecti els drets fonamentals invocats. Així mateix, demana la suspensió de la sentència impugnada fins a la resolució definitiva del recurs d'empara;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 21 de gener del 2015;

Escoltat l'informe de la magistrada ponent, Sra. Laurence Burgorgue-Larsen;

Antecedents

Primer

En el marc d'un expedient tributari seguit contra una empresa francesa, l'Estat francès va demanar a l'Estat andorrà la tramesa d'una informació financera. Fonamentant-se en la Llei 3/2009, del 7 de setembre, d'intercanvi d'informació en matèria fiscal amb sol·licitud prèvia, l'Acord entre el Govern del Principat d'Andorra i el Govern de la República Francesa per a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal del 22 de setembre del 2009 i seguint les normes establertes per l'OCDE, el Govern va acceptar aquesta demanda i va requerir a l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA i a l'empresa andorrana d'aportar la informació financera vinculada a la relació comercial entre l'empresa francesa que l'Estat requeridor estava investigant i l'empresa andorrana esmentada, la societat Companyia Comercial de Desenvolupament Comercial, SL (CCDI, SL). Per tal d'esbrinar aquesta relació demanava, entre d'altres, l'obtenció dels extractes bancaris d'un número de compte concret de Crèdit Andorrà, SA durant un període concret, així com la identificació de les persones autoritzades per operar en aquest compte i la data d'atribució d'aquesta autorització.

Segon

Esgotada la via administrativa, tant l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA com la societat CCDI, SL van presentar sengles demandes jurisdiccionals contra els requeriments del Govern i, el 15 de setembre del 2014, el Tribunal de Batlles, mitjançant sentència, va estimar aquestes demandes i va declarar l'anul·lació dels actes administratius impugnats.

Tercer

El Govern va interposar un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència i, el 9 d'octubre del 2014, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què acordava estimar aquest recurs, anul·lava la sentència impugnada i declarava que els requeriments d'informació efectuats per part del Govern a l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA i a la societat CCDI, SL són ajustats a Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

Quart

La representació processal de la societat CCDI, SL va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta sentència per tal com va considerar que aquesta decisió vulnerava el seu dret a la jurisdicció, en els seus vessants del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret i del dret a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, pel fet que s'efectuava una aplicació de la normativa que no era conforme al Dret intern i perquè no s'havia donat cap justificació en relació amb la petició efectuada pel Govern d'identificar els apoderats i els drethavents del compte en qüestió.

Cinquè

El 21 de novembre del 2014, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquest incident de nul·litat d'actuacions i confirmava la sentència impugnada en els seus propis termes.

Sisè

El 16 de desembre del 2014, la representació processal de la societat CCDI, SL va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 9 d'octubre del 2014 i contra l'auto del 21 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, en els seus vessants dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a la defensa, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part manifesta que és plenament conscient de la naturalesa del recurs d'empara i de la missió que correspon al Tribunal Constitucional i lamenta que el Tribunal Superior de Justícia no respongués als seus arguments i es limités a referir-se al contingut de la seva sentència dictada en apel·lació.

En segon lloc, declara que les operacions investigades per l'Estat francès són regulars i no hi ha cap voluntat de defraudar aquest Estat. Tanmateix, la seva finalitat és la de denunciar una injustícia i intentar que aquestes situacions no es reproduïxin.

Pel que fa al fons de l'assumpte, destaca que la declaració del Tribunal Superior de Justícia segons la qual la Llei 3/2009 i l'Acord bilateral per a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal s'han d'interpretar a la llum de les normes establertes per l'OCDE demostra que aquell Tribunal va dictar una resolució amb error manifest, *contra legem* i mancada de motivació. Segons el seu parer, la vulneració es produeix quan es fa cas omís del principi de seguretat jurídica i del principi de legalitat, és a dir, que es cerca un raonament que doni satisfacció a la normativa internacional, però que no respecta el dret positiu i d'aplicació al Principat d'Andorra.

De manera concreta considera que la interpretació efectuada de l'article 5.2 de l'Acord no és la correcta. Aquest article estableix que si l'autoritat competent no té al seu abast les dades requerides, ha de dur a terme totes aquelles accions necessàries per obtenir-les -investigació policial, procediment judicial, etc. Però no s'arriba a entendre com el Tribunal Superior de Justícia pot interpretar que aquest article signifiqui que es permeti a l'Estat requeridor adreçar un procediment i sol·licitar a l'Estat requerit informació sobre una societat que no és l'objecte del control. Aquesta interpretació és il·lògica, irracional i arbitrària.

També s'oposa a la interpretació de l'article 5.5 a) d'aquest mateix text que estableix que s'ha d'informar sobre la identitat de la persona que és objecte de control i d'investigació. Aquest article afecta, d'una banda, al secret bancari, i, d'altra banda, al dret a la intimitat de la societat recurrent. Ara bé, la plenitud de la demanda versa sobre una persona que no és objecte de control i d'investigació i així mateix ho admet l'auto impugnat, però malgrat això afirma que és possible requerir una informació que no afecta únicament les seves relacions amb la societat francesa investigada, sinó que afecta exclusivament la vida privada de l'empresa que no és objecte d'investigació.

Al·lega igualment la vulneració del seu dret a la defensa per tal com no ha pogut personar-se a la causa seguida a França i ha perdut, per consegüent, els seus drets d'audiència i de contradicció.

Sobre l'altre vessant del dret a la jurisdicció, és a dir, la incongruència omissiva pel fet que la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia no hauria donat resposta a una sèrie d'al·legacions, manifesta que els seus arguments han estat tractats de forma residual. Aquesta part va aduir que

se li va demanar una informació sense que existís un fonament suficient del motiu ni la necessitat per la qual aquesta informació resultava d'interès per a l'autoritat francesa requeridora. No s'ha donat resposta sobre aquests punts, cosa que deriva en la vulneració del dret a la defensa d'aquesta part. Afegeix que l'article 4.1 e) de la Llei 3/2009 precisa que la part requeridora ha d'incloure en la seva sol·licitud "*Els motius i els elements que permeten pensar que la informació sol·licitada pugui previsiblement resultar d'interès per a l'administració*". Però aquest no ha estat el cas. Aquesta manca d'informació vulnera el dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret, però també vulnera el dret a la defensa, ja que s'ha impedit a aquesta part aportar els elements que considerés necessaris per provar que aquella informació no era certa.

Tampoc es va donar resposta sobre el fet que l'article 4 g) del Reglament de desenvolupament de la Llei 3/2009 no s'havia acomplert. Calia que França aportés la certificació conforme estava legitimada per obtenir la informació en el seu país.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que anul·li les resolucions objecte de recurs, retrotraient les actuacions al tràmit de sentència, per tal que se'n dicti una de nova que respecti els drets fonamentals invocats. Així mateix, demana la suspensió de la sentència impugnada fins a la resolució definitiva del recurs d'empara.

Setè

El 21 de gener del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Segons el parer del Ministeri Fiscal de les resolucions impugnades es desprèn una àmplia valoració dels elements probatoris, així com una aplicació lògica i motivada de l'ordenament jurídic; aquestes resolucions no contenen cap incongruència omissiva, ja que en elles s'han valorat els pediments de les parts i les seves causes, donant una resposta congruent amb aquests pediments i fent conèixer a les parts els motius de la decisió judicial.

La petició principal objecte de les actuacions d'aquesta causa rau en la conformitat a Dret o no de la demanda d'informació formulada pel Govern a l'entitat bancària Crèdit Andorrà, SA en relació amb la societat recurrent. Els tribunals ordinaris han examinat aquesta qüestió i han donat una resposta motivada que si bé pot no ser coincident amb les argumentacions de la part recurrent no pot ser de cap manera titllada d'arbitrària.

Altrament, la part recurrent discrepa de la interpretació efectuada pel Tribunal Superior de Justícia de l'Acord bilateral per a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal. Ara bé, el Ministeri Fiscal recorda la naturalesa del recurs d'empara i que el Tribunal Constitucional no pot valorar les interpretacions de l'ordenament jurídic i les valoracions de prova que efectuïn els tribunals ordinaris en l'exercici de les seves competències exclusives.

Fonaments jurídics

Primer

El recurs d'empara presentat per la societat recurrent al·lega la vulneració de l'article 10 de la Constitució per part de les jurisdiccions del fons i, en particular, per part de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Els greuges adduïts per la societat recurrent són de dos ordres. En primer lloc, retreu al Tribunal Superior de Justícia no haver interpretat correctament l'article 5.2 de l'Acord bilateral objecte d'aplicació, cosa que tindria per conseqüència una interpretació *contra legem* d'aquest text. En segon lloc, considera que el Tribunal Superior de Justícia no hauria donat resposta a una part de les seves al·legacions, cosa que causaria la vulneració del seu dret a la defensa.

Segon

De la jurisprudència constant d'aquest Tribunal Constitucional es desprèn que no li correspon efectuar una interpretació aprofundida de les decisions de les jurisdiccions ordinàries quan els ciutadans al·leguen una vulneració de l'article 10.1 de la Constitució, el qual especifica que tenen dret a "*una decisió fonamentada en Dret*". La tasca del Tribunal Constitucional consisteix únicament a verificar, des d'un angle constitucional, si les decisions pronunciades pels jutges del fons estan motivades i són lògiques des d'un punt de vista jurídic i no desemboquen en solucions "*absurdes o arbitràries*" (veg. p. ex. l'aute del 8 de setembre del 2006, recaigut en la causa 2006-8-RE, l'aute del 8 de novembre del 2010, recaigut en la causa 2010-30-RE o l'aute del 7 d'abril del 2014, recaigut en la causa 2014-5-RE).

En aquesta causa, l'aute del 9 d'octubre del 2014, dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, va analitzar l'Acord bilateral per a l'intercanvi d'informació en matèria fiscal sobre la base d'una interpretació sistemàtica d'aquest; altrament dit, el jutge del fons va situar la disposició objecte de discussió (és a dir, l'article 5.2) en el sistema global de l'Acord tenint sobretot en compte l'objectiu de donar-li un *efecte útil*.

Les conseqüències concretes que resulten d'aquesta tècnica d'interpretació no arriben a cap conseqüència absurda o arbitrària. Al contrari, aquesta tècnica permet posar en pràctica, de manera eficient, la cooperació internacional entre Andorra i França interpretant de manera conforme al dret internacional vigent la legislació interna.

Tercer

El segon greuge es fonamenta en una al·legació d'incongruència omissiva que tindria com a resultat la vulneració del dret a la defensa de la societat recurrent. Sobre aquest punt també, d'acord amb la jurisprudència constant del nostre Tribunal (veg. p. ex. l'aute del 6 d'abril del 2011, recaigut en la causa 2011-3-RE), la incongruència omissiva no existeix quan els jutges del fons valoren de manera general els diversos arguments aportats per les parts al procés i donen respostes raonades.

In casu, l'examen de l'aute del 21 de novembre del 2014 demostra no solament que el Tribunal Superior de Justícia va situar els fets de la causa en el context normatiu global, que explica la voluntat del Principat d'Andorra de respectar les regles dictades a escala internacional en matèria de transparència per tal de lluitar contra l'evasió fiscal, sinó també que va respondre degudament a les

diverses al·legacions adduïdes per la societat recurrent en els punts 3 i 4 de l'aute esmentat.

Sobre la base d'aquests diferents elements, i d'acord amb el contingut de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquest recurs d'empara ha de ser declarat inadmissible a tràmit per la manca de contingut constitucional de la infracció denunciada.

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2014-46-RE interposat per la representació processal de la societat Companyia Comercial de Desenvolupament Industrial, SL contra la sentència del 9 d'octubre del 2014 i contra l'aute del 21 de novembre del mateix any, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 20 d'abril del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori

Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat